

Пилето съ златната перушина се разсърди на майка си и започна да страни отъ нея.

— Не искамъ да ходя съ такава майка! — оплака се то на едно пѣтле. — Азъ съмъ най-красивото пиле на свѣта, а тя ми разказва, че всички сме ѝ били еднакви. Какъ е възможно такова нѣщо?

— Кик-ки-ригууу! — изсмѣ му се пѣтлето. — За петъ пари умъ въ главата си нѣмашъ, хей! — И като го клѣвна по главата, изтича на бунището.

— Всички ми завиждатъ! — рече си пилето съ златната перушина. — Дори и родната ми майка!

Отъ тогава то не искаше да погледне ни кокошкитѣ, ни пѣтлитѣ, ни пиленцатата. Ходѣше само-самичко и все за красотата си мислѣше. Квачката постоянно се тревожеше за него.

— Охъ! — тичаше тя съ настрѣхнали пера. — Пакъ се изгуби, поразеничето! Подлудиха го тѣзи деца съ постояннитѣ си хвалби!...

А то се вѣвираше въ третитѣ, спотайваше се, гледаше да го не намѣрятъ. Премаляла отъ умора и тревоги, квачката го съзираше и започваше да го гълчи:

— Тукъ ела, немирнико, че

ще хвъркнешъ безъ време на нѣкое високо дърво!

Но пилето съ златната перушина още повече се надуваше, защото не разбираше, че тя иска да го предпази отъ ноктитѣ на нѣкой ястребъ.

— Всичко мога да направя съ такава перушина! — отвърщаше то гордо и хукваше да бѣга. Квачката го настигаше и започваше да го чука по вратлето:

— Тука стой, глупчо, че ще ти се развѣе перушината по полето!...

— Чи-чи-чи! — плачеше пилето съ златната перушина. — Колко лоша, колко завистлива майка имамъ!

Единъ день, когато квачката риеше, за да намѣри нѣкое червейче, то се промѣкна задъ бунището и се скри въ гжститѣ треви. Квачката хукна да го търси, обиколи цѣлия дворъ, прегледа най-затуленитѣ кѣтчета, но никжде не можа да го намѣри. Пилето съ златната перушина чуваше тревожнитѣ ѝ викове и се хилѣше:

— Все иска да съмъ около нея. Хемъ ми завижда, хемъ се гордѣе съ мене! Но сага вече нѣма да се върна при нея. Ще си ходя самичко.

— Дали пъкъ не се е скрило въ тревитѣ задъ бунището? — попита се най-сетне